

[Fibiger.]

Jeg har nu nævnt de vigtigste af de bestemmelse, lovforslaget indeholder både om stiftsråd og kirkeråd. I hundredåret for grundlovens givelse synes jeg, man skulle opfylde løfteparagraffen om, at kirkens forhold ordnes ved lov, det ville være en god gave til vor gamle evangelisk-lutherske folkekirke.

Jeg beder den højtærede kirkeminister tage velvilligt imod lovforslaget, og jeg beder ærede medlemmer i det høje ting tage velvilligt imod det. Jeg kan sige, at vi fra mit partis side lægger megen vægt på, at der nås et resultat. Vi er villige til at forhandle om alle enkeltheder i forslaget, men vi tror, det er et godt forhandlingsgrundlag, og jeg skal da anbefale forslaget til velvillig behandling her i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950.

Forhandlingen genoptoges.

Gustav Pedersen: Jeg tror nok, jeg tør sige, at det er en almindelig opfattelse, at regeringen kan være tilfreds med den hidtil forløbne del af finanslovdebatten. Selvfølgelig har der været kritik, men bortset fra den, der kom fra de to mindste partier, der ikke må, tør eller vil tage ansvaret, har det været bagateller, der nærmest efterlader indtrykket af surmuleri hos venstre, men slet ikke indtryk af et angreb med krav om en ny politik.

Under mit første indlæg meddelte jeg, at jeg ville komme tilbage til spørgsmålet Sydslesvig i anden omgang. Efter den af den højtærede udenrigsminister givne redegørelse er det i og for sig unødvendigt for mig at gøre andre bemærkninger end at understrege, at det har vist sig, at det havde været bedre, om man fra begyndelsen havde fulgt den linie, der var flertallets, og som også har fået flertal i befolkningen. Det havde været bedre for sydslesvigerne, eller rettere sagt for de danske i Sydslesvig, og det havde været bedre med hensyn til at få fremmet de spørgsmål, som vi alle var enige om skulle fremmes.

Angående den sag, der er rejst mod den

højtærede justitsminister vil jeg gerne sige, at der nu er gjort så indgående rede for sagen, at der ikke skulle være grund til at diskutere dette spørgsmål videre. Jeg vil dog gerne føje til, at jeg ikke er så optimistisk at regne med, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen dermed betragter sagen som uddebatteret. Til gengæld plejer det heller ikke for det ærede medlem at være afgørende, om der kommer noget ud af en sag eller ej, medens det i højere grad er spørgsmålet om, hvorlænge og hvormeget der kan rumles på den.

Jeg vil herefter gerne gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Knud Kristensen. Det ærede Medlem havde opfattet mine udtalelser således, at det nærmest skulle være en forbrydelse eller i hvert fald en svær forseelse at kritisere regeringen. Det ærede medlem og hans partifæller har imidlertid ikke været mere forknytte i den anledning, end at de har mødt med ikke mindre end tre kritiserende ordførere, og så ser jeg endda bort fra de mange talere udenfor ordførernes rækker, der har rettet kritik af storpolitisk karakter mod regeringen. Jeg kunne derfor have nogen grund til at vende spørgsmålet om og spørge, om det er forbudt at svare på den kritik, der rejses fra oppositionens side, for andet er det i hvert fald ikke, jeg har gjort. Jeg har gjort de bemærkninger, der var grund til at gøre i anledning af kritikken, men jeg tror, at selv det ærede medlem hr. Knud Kristensen vil erkende, at jeg hverken har truet eller torteret det ærede medlem fra at komme med sin kritik.

Det ærede medlem talte i en slags erkendelse af, at det går bedre nu, end da han var statsminister, meget om det store saneringsarbejde, der blev gennemført under den foregående regering. Han kom herunder bl. a. også ind på arbejdsløsheds-kasserne. Jeg skal erkende, at når det drejer sig om tilskud til arbejdsløsheds-kasserne eller dertil hørende sociale foranstaltninger, så er der ingen vaklen hos venstre, så er man altid klar til at sanere; man har endda saneret så hårdt, at man uden i nogen måde at give erstatning har overført en ikke ringe del af de udgifter, som tidligere blev afholdt af kommunerne, på arbejdsløsheds-kasserne og ladet dem klare det gennem kontingentforhøjelser. Når det derimod var de store nyskabte formuer, der dukkede frem under besættelsen, var viljen til sanering ikke nær så fast, så var der mange hensyn at tage, og så blev saneringsarbejdet heller ikke gennemført med den styrke, jeg kan vel føje til: heller ikke med den be-